

nogen sær Begeistring have de ikke lagt for Dagen for at faae denne Sag fremmet (Stemmer: Ikke i denne Skikkelse!). Ja, mine Herrer, ikke i denne Skikkelse, men jeg har Lov til at sige: ikke i en hvilkenkomst Skikkelse. Det har jeg sagt, og det har ikke noget Videre at betyde, at jeg gjentager det (Afbrydelse). Ja, det er nu min Mening, og den skal jeg dokumentere. Jeg skal dokumentere den Anskuelse, at det f. Ex. ved Bestemmelsen om Balget af en Ordsfører efter Stillingen i Udvalget har havt en meget væsentlig Betydning, for at vi overhovedet kunde føre Sagen frem i Folkethinget og føre den igjennem endnu i aften. Men, mine Herrer, det er Et, men et Andet er Realiteten af de Forslag, som de Herrer have stillet, og om dem har jeg aldrig kunnet udtale mig anderledes eller havt anden Mening end den, jeg har nu. Thi medens det maa erkjendes, at hvad de Herrer have stillet op, er en væsentlig Indrømmelse fra Ministerens Forslag finansielt, er det i og for sig ikke en Indrømmelse fra det Standpunkt, hvorpaa vi stode, nemlig den gamle Hærløvs. Thi de Herrer forlange 4 2 500,000 Kr. mere, end der hidtil er bevilget, og det er relativt, som sagt, kun en Indrømmelse fra et andet Standpunkt, men ikke fra det Bestaaendes Standpunkt, og jeg kan derfor ikke kalde det en Indrømmelse. Naar nu det ærede Medlem for Præstf. Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde, at hvis jeg vilde tage og sammenligne deres Tidligere med det Nuværende, vilde jeg finde, at det var meget anderledes, — jeg har ikke gjort nogen Beregning i saa Henseende — skal jeg dog sige, og de Herrer kunne saa berigtige det, at fra Ministrene have vi liggende Hærløvsforslag til c. 8,600,000 Kr., medens deres Forslag er paa 8,900,000 Kr. altsaa paa ca. 9 Millioner. Nu kunne de Herrer godt sige, ja der er regnet feil i Ministerierne, der er regnet efter en anden Maalestok, ligesom der ogsaa er blevet regnet efter en anden Maalestok af den nuværende Minister. Jeg kan ikke godtgjøre, i hvilken Grad det er Tilfældet, men det er heller ikke væsentlig. Jeg henholder mig til den ærede Ordsfører. Han har gjort sit Yderste idag for at vise, hvorledes han stod paa samme Standpunkt som Landsthinget tidligere og det var lig Tidligere Folkething; hvorledes han altsaa stod paa sit gamle Standpunkt og saa nær op til Ministeren som mulig. Men det er en Debat mellem den ærede Ordsfører og den meget ærede Krigsminister, som ikke vedkommer mig, og jeg skal ikke give mig til at være Prokurator eller Forslagsmægler, saaledes som det ærede Medlem fra Bogenf. (Bernsen). Det vedkommer ikke mig; det hører jeg paa og disse præstelige eller biskoppelige Formaning om, at man ikke maa oplyse os om, hvorledes det i militær Henseende hænger sammen hermed, overlader jeg til det ærede Medlem fra Bogenf. Jeg siger til de Herrer, at det,

der er stet, er, at den ærede Ordsfører har søgt at stille sig paa det gamle Standpunkt. Sig mig da, naar de have fastholdt det. Jeg siger, at det er en Nedgang fra Ministeriet finansielt. Men naar de holde sig der, medens der overhovedet ikke er Anledning for dem til at gaa videre, sige de, at det er, fordi Krigsministeren maa høre Landsthinget. Hvor kunne de Herrer saa bebreide os, at vi nu forsøge paa at gaa dem imøde, hvis der er enkelte Punkter, vi kunne gjøre det paa, hvis Tidspunktet dertil er kommet. Det er imod denne Bebreidelse, mine Herrer, at jeg har sagt til dem, at den Imødekommen, de mellem 2den og 3die Behandling have forlangt, er, at vi skulde gaa dem imøde og ikke de os. Men det er ikke sagt som en Bebreidelse, mine Herrer; thi jeg kan forstaa, at deres Stilling er saaledes, at ogsaa de ville afvente Sagens videre Gang for at se, hvad der kommer ud af den. Stillingen kan være saaledes; men derfor er det ikke sagt, at man, fordi man kan gaa ind paa at ændre en Lov, der er vedtagen, derfor kan være fornøjet med Loven. Jeg stemmer for Loven som en Lov, der kan bruges, og som i alt Fald er meget bedre i 2 Hovedretninger end den, vi have. Enhver kan naturligvis stemme, som han lystet. Men naar den ærede Ordsfører sagde, at jeg havde erkjendt ved 2den Behandling, at Folkethinget ikke tidligere havde havt det Standpunkt, saa er det i logisk Henseende en fuldstændig Feilslutning af mine Ord. Nei, Folkethinget har havt dette Standpunkt. Hver Gang Folkethinget har taget en Beslutning, har det hævdet dette Standpunkt, og ogsaa Benstre har tidligere havt sit Standpunkt med Hensyn til de vedtagne Love. Men Et er at have et Standpunkt, et Andet er at tro eller vente, at dette Standpunkt kan blive fuldt godkjendt ved en endelig Lov, og det er det, jeg har sagt, at det har jeg aldrig troet, at en Side af Folkethinget ensidigt kunde vente at se sit Standpunkt godkjendt ved en endelig Lov, man maa være nødt til at gjøre Indrømmelser til den anden Side. Det er det, jeg har erkjendt ogsaa for mit Vedkommende; men de Herrer, som sige: Vi staa paa de 30 Batailloner, paa det og ellers Intet, de forstaa ikke dette, at de ikke kunne vente at faae deres Standpunkt ensidigt godkjendt i en endelig Lov. Det tror jeg ikke, de faae, saa de, eller om ikke de, saa Regjeringen og Krigsministeren maa endelig overveie, om der ikke kan være Bevægelighed og alvorlig Bevægelighed fra det Standpunkt, saaledes at der kan komme en Revision igjennem. Om Forslaget ellers vil komme til at ligge for os igjen, og i hvilken Skikkelse det vil komme, derom siger jeg med det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), at det tage vi som ved alle Leiligheder, det se vi, naar Tiden kommer, overveie, om det stemmer med vor Overbevisning, og om vi kunne tage det eller ikke, men det kan ikke forhindre os i at tage